

amelyből a nyájas olvasó megtudja, milyen kalandok várnak hősünkre a közeli jövőben,

valamint alapfokú ismereteket szerezhet a szabás-varrás és az államigazgatás terén

A műveleteket ellenőrző minőségbiztosítási szakember tintaceruzával javítgatja aznapi jelentését. Az egyik bekezdés mellé felkiáltójelet rajzol, hogy felhívja a vezetőség figyelmét: súlyos fennakadáshoz vezethet a műhelyfőnök átgondolatlan hanyagsága, hogy az elfogadott szabásmintákat tartalmazó kódexeket a munkaasztal aládúcolására használja. „Tegyük fel”, a szakember itt gondolatban felemeli a mutatóujját és a nyomaték kedvéért a levegőbe bök, „hogy az előtervezésről és válogatásról gondoskodó részleg minden igyekezete ellenére az átlagosnál némileg bonyolultabb alannyal van dolgunk. Például az előzetes felmérés és a beszállítás között eltelt idő alatt az alany elveszíti jobb mellső végtagját. Gondolhatnánk, hogy az ilyesmire csekélyesség, és az alapos minőségbiztosítási rendszernek köszönhetően felkészültünk a probléma megoldására. Csakhogy a probléma megoldása, az ilyen esetekre előkészített 2511/JEV/04 tervrajz, amely tartalmazza az átalakításhoz nélkülözhetetlen szabásmintát, az alany jobb oldali csípőcsontja alatti kötetben található, ráadásul gerinccel befelé fordítva, így magam is csak alapos kutakodás után bukkantam rá. Az eredmény: a termelés a hosszadalmas fennakadás miatt 3,7%-kal csökken!” A szakember elégedetten megnyalja a szája szélét.

– Klárka, ezt a részt vastagítsa és printelje újra! Másolatot kap a műhelyvezető úr is, hadd egye meg a fene azt a tudálékos frátert.

A műhelyvezető le se veszi a vastag szűrőmaszkot, úgy olvassa a jelentést, aztán fél kézzel formás galacsinná gyűrve a kódexek közti részbe tömi.

– Ez a barom a saját farkát sem találja meg, ha húgyoznia kell. Tervrajzok meg szabásminták, persze. Na, Sándor, húzza már feszesebbre azt a musculus quadriceps femorist, a kutyaúrstenit neki, ne lötyögjön itt nekem, mint egy vén kurva csöcse. Aztán meg szóljon az ellátóba, hogy fogytán a cérna.

A művelt olvasó, aki képzeletben bizonyára először jár műhelylátogatáson, talán visszahőköl a fenti jelenet nyers stílusától, de legyen szabad emlékeztetnem, milyen szigorú elvárások szorongatják a Nemzeti VÁPOL minden dolgozóját. A választópolgárok előállítására szakosodott labor április elejére hatalmas megrendelést kapott, ezért maroknyi hozzáértő szakembere mellé kénytelen volt kiegészítő személyzetet alkalmazni, akik a kellően komplex tudás hiányában csak lassan és szigorú felügyelet mellett haladnak a munkával. Az előzetes szakmai felmérések után a minisztérium illetékesei úgy ítélték meg, hogy idegsebészek, okleveles varrónők, állatorvosok, halottmosók és hentések jelentkezhetnek a betanított segédmunkási posztokra. Hamarosan azonban be kellett látniuk, hogy a varrónők túlképzettek a feladatra (képtelenek széles, elnagyolt öltésekkel dolgozni), az idegsebészek túl sok időt töltenek a belső varratok eldolgolásával, az állatorvosok keze alól hol szarvas, hol patás alanyok kerültek ki, a hentések meg feltűnően sok életképtelen, selejtes terméket produkáltak. A leghatékonyabbnak a halottmosók bizonyultak. Gyors, ügyes mozdulatokkal rendezik el a csontokon az inakat, ereket, izmokat, majd ráhúzzák az előkészített bőrt, és oldalt rögzítik. Figyelje meg a kedves olvasó a mellékelt ábrán a segédmunkás testtartását, ahogy figyelmesen az aktuális alany fölé hajol, és olyan gyöngéden göngyölli fel a ráncokba redőző réteget, mintha selyemharisnyával burkolná kedvese karcsú lábát.

Regényünk főhőse, akinek kalandjait mindeddig feszült figyelemmel követte az olvasó, néma társként részesülve felemelkedésében és bukásában, s lopott pillantásokat vetve buja szerelmi életére, a labor piros műanyag székén üldögél. Oldalra meredő tekintetéből lemondás árad – talán emlékeznek rá, hogy a XI. és a XXIV. fejezetben is lemondás áradt hősünk tekintetéből, pontosítsuk ezért az előbbi leírást: – oldalra meredő tekintetéből mélységes lemondás árad. Nincs kardja, sem karabélyá, nyomában nem lép jó lova, lábához nem dörgölgőzik húséges ebe. Nem veszik körbe szűz és kevésbé szűz hajadonok, hogy epedve várt megmentőjüket üdvözöljék benne. Háta mögött nem bujkálnak gaz latrok és hitvány árulók. Röviden: semmi olyasmi nem történik itt, amire a fordulatossá cselekményhez szokott olvasó számít. A Nemzeti VÁPOL 98741/a. számú alanya, ahogy hősünket mostanában nevezik, türelmesen várakozik.

– Sándor! – bömböl a műhelyvezető. – Terelje ki a kész alanyokat az iktatóba, aztán mehetnek a választófülkébe! De mindegyiken legyen sarkantyús csizma, különben megint kapok valami kurva feljegyzést attól a balfasztól. Na, a maradékot eltesszük holnapra.

A műhelyfőnök ezzel lecibálja fejről a szűrőmaszkot, a fogason árválkodó Girardi-kalapot hetykén a szemére húzza, pengő sarkantyús csizmáját összecsapva tiszteleg, ahogy a Nemzeti VÁPOL előírása megköveteli, majd legyint, s mielőtt végleg távozna a laborból és az utolsó előtti fejezetből, az ajtóból még visszaszól:

– Az utolsó kapcsolja le a villanyt!